

“Saber-se no res davant de Déu”

És una cosa molt gran saber-se no res davant de Déu, perquè és així. (Solc, 260)

26 d'abril

Deixa'm que et recordi, entre d'altres, alguns senyals evidents de falta d'humilitat:

— pensar que les coses que fas o dius estan més ben fetes o més ben dites que les dels altres;

— voler sortir-te sempre amb la teva;

— disputar sense raó o —quan en tens— insistir amb tossuderia i de mala manera;

— donar el teu parer sense que te'l demanin, o sense que ho exigeixi la caritat;

— menysprear el punt de vista dels altres;

— no mirar tots els teus dons i qualitats com a prestats;

— no reconèixer que ets indigne de tota honra i estima, fins i tot de la terra que trepitges i de les coses que posseeixes;

— posar-te a tu mateix com a exemple en les converses;

— parlar malament de tu mateix, perquè formin un bon judici de tu o et contradiguin;

— excusar-te quan se't reprèn;

- amagar al teu Director algunes faltes humiliants, perquè no perdi el concepte que té de tu;
 - escoltar amb complaença que t'alabin, o alegrar-te que hagin parlat bé de tu;
 - doldre't que d'altres siguin més estimats que tu;
 - negar-te a exercir oficis inferiors; - buscar o desitjar singularitzar-te;
 - insinuar en la conversa paraules de lloança pròpia o que deixen entendre la teva honradesa, el teu enginy o traça, el teu prestigi professional...;
 - avergonyir-te per no tenir determinats béns... (Solc, 263)
-

pdf | document generat
automàticament des de [https://](https://opusdei.org/ca-es/dailytext/saber-se-no-res-davant-de-deu/)
opusdei.org/ca-es/dailytext/saber-se-no-
res-davant-de-deu/ (13/03/2026)